Максим Рильський

Лягли смуги голубі
На пагорби рожеві,
У тихій радості-журбі
Вклонявся вечір дневі .
І огортала ніжна тінь
Поволі, а не зразу
Славетне селище ІРПІНЬ –
Письменницьку оазу.

***

Анатолій Камінчук

Неба шовкового синь,
Сіється дощик крізь сито.
Буча. Бучанка. Ірпінь.
В соснах заплуталось літо.
Наші літа не здогнать.
Стежку прорізала річка.
Ми біжимо через гать,
Нас доганя електричка.
Боже, яке тут життя-
В росах купається травка!
Ще журавлі не летять-
Ходить у лузі журавка.
Як оцю мить зупинить?
В серце красу увібрати?
Хочеться землю любить,
Хочеться милу кохати!

Ничипоренко О.

В житті так поталанило мені,
Що я живу в чарівнім Ірпені –
Між соснами, ялинами, дубами,
Між кленами, березами, садами,
Де дятли нам вистукують роки,
Де по деревах бігають білки,
Де зранку росами вмивається трава
Й від свіжості п'яніє голова.
Душа співає, серце тріпотить.
І хочеться кохати, мріять, жить,
Любить життя, всіх ірпінчан любить!
Хай і надалі славиться Ірпінь
Людьми прекрасними!
Хай негараздів тінь
Ніколи не прийде в наші оселі,
Щоб всі були щасливі і веселі,
Щоб літні люди, молоді і діти
Жили в достатку, впевнено на світі.
Щоб з року в рік красиво й урочисто
Ми всі вітали наше славне місто!

Ліна Костенко

Які щасливі очі у казок!
Я прокидаюсь, серце калатає.
Зима стоїть персидська, як бузок,
І жоден птах її не хилитає.
Мої палаці, вежі крижані,
Я в першу мить не знаю навіть, де я,-
Чи там, в дитинстві, чи іще у сні,
Чи в Ірпені, чи в царстві Берендея.
Я в першу мить не знаю, що це я.
Сосновий світ здивовано вивчаю.
Я прокидаюсь. І твоє ім'я наповнить душу сонцем і печаллю.

Ганна Чубач

Тихі сосни до ранку шумлять –
Мою тугу виказують вітру.
Електричка вночі з Ірпеня
Не поїде до вашого літа.
Аж до ранку простоїть в зимі.
А на ранок гудками спитає,
Чом це вітер легкими крильми
Молоденьку сосну обіймає.
У сонливій ранковій імлі
Озоветься відлуння тривожне.
Б'ють колеса у груди землі.
Йдуть на Київ
Вагони порожні.

Nadija Russu

Плаче душа, серце щемить.
Хіба можна такеє простить?
Нелюди кляті, що ж Ви зробили?
Ви просто не знали, що Ірпінь ми любили!
Красиве містечко ви зруйнували,
Снаряди і бомби на нього кидали.
Мирних людей і тварин ви вбивали.
Брудними ногами землицю топтали.
Ми їхали в місто, ніби на свято,
Бо треба сердечко було лікувати.
Гнів в наших серцях не стихає,
Та Ірпінь наш стоїть, на очах оживає.
Будьте ви прокляті, орки рашисти,
Ми виженем вас з кожного міста!
Знов зацвітуть верба і калина,
Я вірю: цвістиме й моя Україна!

Настурція

Ірпінь

Чи згадає хтось мене
Коли мирна настане днина
Все минає – і це мине...
Я помер за мою Батьківщину!
Тут пройшлася російська чума
Був Ірпінь. І нема Ірпеня.
Пролітають пташки крадькома
У розбиті снарядами стіни.
Я не здався. Не пропустив
В рідний Київ орду кацапів.
Їхні танки на брухт пустив,
Я не п'яді землі не втратив.
Птахой-Феніксом відроджусь
І не вірьте, що це неможливо
Ворогам своїм я помщусь,
Знов розквітну, усім на диво!

Оля Олійник

Ірпінь..Гостомель...Буча

Вірш написала 6.04.2022

Ну що,москалю?
Як проходять твої ночі?
Я просто так тебе питаю.
Чи сниться вже та дівчинка із Бучі..?!
Яка крізь біль, про смерть тебе благає
Як твоя жінка,діти?
Мати й батько?
Вони впізнали в тобі сина ?
Чи може ти їхнє прокляття...
За те, на що пішов ти В Україну !!!
Ну що ж...давай ..хвалися!!!
Розказуй з гордістю тепер!
Чи ти уже з рахунку збився?
Скільки життів ти погубив??
Нещасним будеш до самого скону,
Прокляттям огорнутий твій рід!

За Ірпінь... Гостомель.. Бучу
За тисячі дітей -сиріт!
За вбитого старенького в дорозі.
От просто так ,для «развліченія»твого!
Чи може став і він тобі в загрозі?
Як і те дитя,що у обстрілянім авто?
За тисячі скалічених життів..
За муки,сльози,біль,страждання..
Твоє життя буде тепер в імлі,

Воно- вже просто існування!
Вони прийдуть із болем в кожен сон.
Тобі ще довго снитимуться очі.
Тієї дівчинки,що взяв ти у полон,
А потім кулю випустив у батька ..серед ночі..
І той хлопчина 6-ти річка юний,
Що посивів він майже на очах!
Коли ,його ти матінку єдину,
Вбивав повільно ,так багато раз!
Ми не пробачимо тобі ніколи,
Той страх ,що був в очах людей!
Ти відповіш за кожну душу-болем,
Не пожаліємо тепер твоїх дітей!
І наші діти,правнуки і внуки..
Ще довга помста буде і від них!
За ті такі важкі,нелюдські муки,
Що ти на нашу землю приволік!

***

Василь Головацький

МАМО, Я УБИТИЙ В ІРПЕНІ!

Мамо, я убитий в Ірпені
У бою під обстрілом ворожим,
І тому прости, прости мені,
Що уже приїхати не зможу!
Я б тобі картоплю посадив
І малинку у садку хорошу,
Я б тобі картоплю посадив
І малинку у садку хорошу,
Жаль, додому привести не встиг
Дівчину мою, на тебе схожу,
Щоб онуків мала ти малих...
Ти пробач – тепер уже не зможу
Тут, в могилі братській, – всі свої,
Я лежу скраєчку насторожі
Якщо вийде, мамо, то приїдь,
Бо до тебе я уже – не зможу!

Олександр Ірванець

З міста, що ракетами розтрощене
До усього світу прокричу:
Цього року у Неділю Прощену
Світе-світе, гарно ж ти нас кинув!
Та у пеклі цих страждань-терпінь
Все ж стоїть золотоверхий Київ,
Буча, і Гостомель, і Ірпінь
Ми усе здолаємо і вистоїм!
Потім ще і рештки приберем
Тих усіх, котрі були тут прислані
Вузькооким лисим упирем.
З вами й я і вистою, й вцілію,
Як у землю рідну міцно впрусь.
Я ніколи не прощу Росію.
...Чом відводиш очі, Білорусь?

***

Ліна Костенко

І буде мир...
І вишні зацвітуть
У рідному моєму краї.
Лелеки добру звістку принесуть:
"Кінець війні, ми ворога здолали!".
І на світанку вмиється Земля
Ранковою холодною росою.
І буде чути пісню солов'я,
А не ревіння літаків над головою.
Підніме очі закривавлений Ірпінь,
Йому плече підставить сива Буча.
А Бородянка і Гостомель-побратим
Порушать тишу стогоном болючим.
Демидів враз прокинеться від сну,
Від болю ран ворожих окупантів.
На повні груди крикне: "Я живу!!! "
Я витримав оцих потвор-мутантів".

Козаровичі, пошматовані вогнем,
Потоптані, знесилені і босі.
Тавровані ординським тим мечем!
Піднімуть хвилю в морі стоголоссям.
І Димер, Катюжанка, і Синяк
Сплюндровані поганською рукою ката
Без сліз, бо їх давно уже нема
З колін устануть, бо прийшла розсплата.
Почує це Іванків - сивий дід.
Вони його живого розпинали,
Він навіть не стогнав, він гордо переніс.
Його тортури дикі не зламали.
Чоло насупить древній наш Лютіж
Поранений, обстріляний, побитий.
Тримав він оборону, як справжній захисник,
Сміливістю своїх людей прикритий.
А Вишгород, наш славний волонтер!
І день, і ніч збирає поміч всім нужденним.
Ви очі бачили, отих святих людей,
У них вогонь добра горить священний.
Засяє сонцем Вишгородський край.
Підніметься з руїн моя країна,
Бо мужності такої світ не знав.
По силі духу ти одна така єдина.
Повернемось до мирного життя,
Запахнуть чорнобривці й рута-м'ята.
І мама заспіває "Котика-котка",
І принесе "від зайчика" гостинця тато.

Бузинник Іванна

02.04.2022

І не однаково мені.

Як будем жити ми у Ірпені.

І на оновленій землі,

Не буде клятої русні.

А будуть діти, батько й мати.

А Україна наша буде процвітати,

І засіяють зорі в Мирнім небі!

І буде тільки щастя на Святій землі..

***